บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิต และหาความสัมพันธ์ของการปรับตัวและสุขภาพจิต ได้มีผู้สนใจศึกษาถึงปัญหาอันเกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตและการปรับตัว ทั้งในประเทศและนอกประเทศ ซึ่งพอจะสรุปได้โดยสังเขป ดังนี้

<u>วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง</u>

โคลแมน (Coleman 1960 : 213- 214) ได้สรุปเกณฑ์ที่จะให้ตัดสินว่าพฤติกรรมของบุคคลจะปรับตัวได้ดีหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับคำถาม 3 ข้อ คือ

1. พฤติกรรมนั้นถูกต้องกับสถานการณ์หรือไม่
2. พฤติกรรมนั้นสนองความต้องการของบุคคลนั้นหรือไม่
3. พฤติกรรมนั้นสอดคล้องกับสวัดิภาพของหมู่คณะหรือไม่

ซึ่งหมายถึงว่าบุคคลที่สามารถแก้ปัญหาได้โดยไม่มีความขัดแย้ง ไม่มีความคับข้องใจและวิตกกังวลน้อย

แกลสเซอร์ (Glasser 1960 : 187-189) ได้ให้ความหมายของสุขภาพจิตว่า มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า "ความรับผิดชอบ" คือ ผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ มีความสุขพอสมควร บรรลุเป้าหมาย ที่ตนเห็นว่ามีค่าและอยู่ภายในกฎเกณฑ์ของสังคม

ฮิลการ์ด (Hilgard 1962 : 549) ได้กล่าวว่า ผู้ที่มีสุขภาพจิตดี คือ ผู้ที่สามารถปรับตัวเข้ากับตนเองและสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

องค์การอนามัยโลก (ผม แสงสิงแก้ว 2510 : 318) ได้ให้คำจำกัดความของสุขภาพจิตว่า ผู้มีสุขภาพดีนั้นมิได้หมายความเพียงว่าบุคคลนั้น ๆ ปราศจากอาการโรคจิต โรคประสาทที่เห็นได้ชัดเท่านั้น แต่จะสามารถปรับตัวและมีความสุขอยู่กับสังคมและสิ่งแวดล้อมได้ดี มีสัมพันธ์ภาพดีงามกับบุคคลอื่น มีชีวิตอยู่ได้ด้วยความสบาย สมดุลย์ สามารถสนองความต้องการของตนในโลกที่เปลี่ยนแปลงนี้ได้โดยไม่มีข้อขัดแย้งภายในของตนเอง

ผม แสงสิงแก้ว (ผม แสงสิงแก้ว 2522 : 20) กล่าวถึง สุขภาพจิตว่าเป็นการมีชีวิตที่เป็นสุข และเสริมว่าสุขภาพจิตนั้นตั้งต้นมาจากครอบครัว การพัฒนาจิตใจของเด็กจากพ่อแม่ที่ดี พร้อมด้วยความรัก ความเข้าใจ และเห็นใจคือยอดของการสร้างสุขภาพจิตที่ดี และเป็นการป้องกันสุขภาพจิตเสื่อมในผู้ใหญ่ในอนาคต

กูด (Good 1978 : 210) ได้กล่าวว่า การปรับตัวเป็นกระบวนการค้นหา และปรับปรุงพฤติกรรมให้เหมาะสมต่อสิ่งแวดล้อมหรือต่อการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการสะกัดกั้นด้วยสาเหตุต่าง ๆ ถ้าบุคคลใดสามารถบรรลุความต้องการของตนเองได้โดยไม่มีความขัดแย้งย่อมถือได้ว่าการปรับตัวนั้นมีประสิทธิภาพ

จากผลการประชุมวิชาการทางสุขภาพจิต พ.ศ. 2523 ได้สรุปถึงลักษณะของสุขภาพจิตที่ดีมีลักษณะดังนี้

1. สภาวะทางอารมณ์ อารมณ์ปกติมั่นคง ไม่เจ้าอารมณ์ เมื่อถูกกระทบกระเทือนง่ายปราศจากความเครียด หรือความวิตกกังวล

2. สภาวะทางกาย ปราศจากอาการของโรคที่มีผลจากความเครียดและความวิตกกังวลทางจิตใจ

3. สภาวะทางสังคมและการปรับตัว สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเป็นปกติสุขไม่สร้างพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเองและผู้อื่น

ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า ผู้มีสุขภาพจิตดี ก็คือ ผู้ที่มีความคิดดี มีเหตุผลแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างเหมาะสมตามเวลา สถานที่ และเหมาะสมตามสภาพของตน สามารถเผชิญกับสภาวการณ์ต่าง ๆ ที่มากระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ หรือสิ่งที่รบกวนความรู้สึกนึกคิด ไม่ปล่อยให้ตนเองมีความ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิตกกังวลเมื่อเกิดปัญหา โดยสามารถแก้ไขปัญหาและปรับสภาพตนเองให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมได้อย่างปกติสุข

วาสนา ศรมณี (วาสนา ศรมณี 2522 : 8-9) ได้สรุปถึงปัญหาที่พบบ่อยในเด็กวัยรุ่น

1. ปัญหาเรื่องปมด้อย อาจเป็นความวิตกเกี่ยวกับรูปร่างของตนเอง เช่น รูปร่างเล็กเกินไป ใหญ่โตเกินไป หรือความพิการของร่างกาย อย่างใดอย่างหนึ่ง ปมด้อยในเรื่องปัญญาอาจมีปัญญาอ่อน เด็กอาจจะเรียนหนังสือได้ไม่ดีเท่าเพื่อนจึงเกิดความน้อยใจ คับข้องใจ ซึ่งจะนำไปสู่ปฏิกิริยาอย่างอื่น เช่น หลีกหนีเพื่อน

ในเรื่องการเป็นที่ยอมรับในสังคม คือ วัยรุ่นต้องการเป็นที่ยอมรับและมีความกว้างขวางในหมู่คณะ ถ้าหากไม่เป็นที่กว้างขวางในหมู่คณะ ไม่เป็นที่ยอมรับ ก็อาจเป็นปมด้อยได้ ไม่กล้าออกความคิดเห็น ไม่แน่ใจในการรับผิดชอบสิ่งใดมาทำก็จะเกิดเป็นปมด้อย

ในเรื่องพื้นฐานของอารมณ์ เช่น เด็กเริ่มเข้าใจตนเอง เด็กรู้ตัวเองว่าเป็นคนขี้อาย ไม่กล้าพูดหน้าชั้น เสียงสั่น ไม่กล้าออกมาเขียนกระดานดำเหล่านี้ เด็กก็จะเกิดความไม่มั่นคงในตัว เกิดเป็นปมด้อย ไม่กล้ารับผิดชอบในการงาน

2. ปัญหาในเรื่องฝันกลางวัน คือลักษณะที่เด็กชอบฝัน นั่งเหม่อลอย คิดอะไรไปเรื่อยๆ ซึ่งเกิดขึ้นกับเด็กทุกคน อาจยาวนานถึง 1-3 ปี อาจช่วยลดความเพ้อฝันของเด็กได้โดยให้งานที่ตื่นเต้นทำตลอดเวลา ให้การบ้านทำมากขึ้น สนับสนุนให้เล่นกีฬา เพื่อให้เด็กใช้เวลาในการเพ้อฝันน้อยลง ทั้งนี้ก็เพราะไม่มีใครรู้ว่าเด็กจะคิดไปในทางดีหรือไม่ดี ดังนั้นจึงให้เด็กได้ใช้เวลาที่เป็นประโยชน์

3. ปัญหาเรื่องเพศ ในเด็กชายนั้น เด็กชายควบคุมความรู้สึกไม่ค่อยได้ เด็กชายต้องการติดต่อเพศตรงข้าม อยากจับอวัยวะเพศของตน หรือมีความรู้สึกจนถึงที่สุด ซึ่งเด็กจะเกิดรู้สึกผิด ส่วนเด็กหญิงจะมีความกังวลว่าทำอย่างไร จึงจะเป็นที่สนใจของคนอื่น โดยเฉพาะกับเด็กชาย หรือจะแต่งตัวอย่างไร ทำปฏิกิริยาอย่างไร เป็นต้น

4. ปัญหาเรื่องความกังวลในเรื่องอารมณ์ ถ้าเด็กเป็นคนโมโหเก่ง ก็จะกังวลว่าตนเป็นคนโกรธง่ายเพื่อน ๆ จะหนี และถ้าหากเป็นคนขี้อายก็จะเกิดความกังวลว่าตนเป็นคนไม่กล้า

5. ปัญหาเรื่องความกังวลในความต้องการความเป็นอิสระ จะพบว่าเด็กวัยรุ่นนั้นต้องการเป็นอิสระ แต่ขณะเดียวกันก็ต้องการพึ่งพิงผู้อื่น ถ้าพ่อแม่ไม่เข้าใจพยายามผลักดันเด็กให้เป็นตัวของตัวเองมากเกินไป ไม่พังคำขอร้องของเด็ก เด็กอาจหนีออกจากบ้าน หนีโรงเรียนเป็นปฏิกริยาที่แสดงว่า เมื่อเด็กพึ่งพิงที่นี่ไม่ได้ก็ไปหาที่พึ่งพิงที่อื่น สิ่งเหล่านี้เราจะพบมากในเด็กวัยรุ่น

โสภา ชูพิกุลชัย (โสภา ชูพิกุลชัย 2527 : 12-17) ได้รวบรวมสาเหตุที่ผลักดันให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด บันทึกเป็นบทความเรื่องช่วยขจัดปัญหาเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยแบ่งสาเหตุออกเป็น

1. ทางด้านครอบครัว

พบว่าสัมพันธภาพภายในครอบครัวเป็นตัวผลักดันให้เด็กหนีปัญหาออกนอกบ้าน คบเพื่อนเลว จนในที่สุดกระทำความผิด และสภาพครอบครัวที่แตกแยกมีส่วนผลักดันให้เด็กกระทำความผิด ครอบครัวเป็นหน่วยแรกที่หล่อหลอมเด็ก และเป็นที่ให้กระบวนการเรียนรู้ทางสังคมซึ่งเป็นกระบวนการขัดเกลาอุปนิสัยและพฤติกรรมของแต่ละบุคคล บิดามารดาก็คือครูผู้สอน สิ่งแวดล้อมของครอบครัวเป็นองค์ประกอบ ฉะนั้นอิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อเด็กจึงมีความสำคัญมาก การป้องกันและแก้ไขทำได้โดย

1.1 ให้ความรักความอบอุ่นกับลูก เป็นความอบอุ่นทางจิตใจซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมาก และควรเริ่มตั้งแต่เด็กยังเล็ก เพราะจะมีผลต่อสุขภาพจิต เด็กจะมีความเชื่อมั่นในตนเองและไม่มองโลกในแง่ร้าย

1.2 ให้การอบรมเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิด ปลูกฝังระเบียบวินัย ค่านิยม ที่ถูกต้องให้กับเด็ก บิดามารดาควรคำนึงอยู่เสมอในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1.2.1 บิดามารดาควรปรองดองกันซึ่งจะเกิดบรรยากาศที่อบอุ่นในบ้านและมีผลต่อการพัฒนาด้านสุขภาพจิตของเด็ก

1.2.2 ความมีเหตุผล ความรู้และการเข้าใจพัฒนาการในแต่ละวัยของลูกจะช่วยลดปัญหาระหว่างเด็กกับพ่อแม่ได้

1.2.3 ส่งเสริมให้เด็กอยู่ในกรอบประเพณีอันดีงามโดยผู้ใหญ่เป็นผู้นำในการปฏิบัติที่ดีงาม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. สถาบันการศึกษา ซึ่งมีความสำคัญต่อจากสถาบันครอบครัว เนื่องจากเด็กจะอยู่กับโรงเรียนหรือสถานศึกษาเป็นส่วนใหญ่ โรงเรียนจึงมีความสำคัญในการอบรมสั่งสอน ปลูกฝังนิสัยจิตใจ และเป็นแหล่งที่สองที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาความคิดและบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน ครูในโรงเรียนเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญมากต่อชีวิตของเด็กและเยาวชน ดังนั้นโรงเรียนและครูควรร่วมมือกันในการพัฒนาเด็กและเยาวชนดังนี้

2.1 ครูผู้สอนควรพัฒนาวิธีการสอน จะไม่ทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย ไม่ควรมีอารมณ์ฉุนเฉียวในขณะสอนหรือใช้เด็กเป็นที่ระบายอารมณ์เสียต่าง ๆ

2.2 ระเบียบกฎเกณฑ์ที่ทางโรงเรียนกำหนดไม่ควรเข้มงวด หรือปล่อยปละละเลยจนเกินไป

2.3 ให้ความใกล้ชิด ทำความรู้สึกและเข้าใจเด็ก เอาใจใส่ดูแลโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กที่มีปัญหาตั้งแต่ในระยะแรก ครูที่ดีควรที่จะต้องรู้ว่าเป็นหน้าที่โดยตรงในอันที่จะสังเกตความผิดปกติหรือการเปลี่ยนแปลงในทางเสื่อมเสียเกี่ยวกับความประพฤติ และอุปนิสัยของเด็กแต่ละคนตั้งแต่ในระยะแรก เพื่อที่จะได้หาทางแก้ไขเด็กนั้นได้ทันเวลาก่อนที่จะสายเกินไป

2.4 ทางโรงเรียนควรปลูกฝังเด็กและเยาวชน โดยเน้นหนักในทางศีลธรรม เพราะการปลูกฝังอบรมทางศีลธรรมจรรยา จะช่วยแก้ปัญหาความประพฤติและจิตใจของเด็กและเยาวชนได้เป็นอย่างดีและจะช่วยให้สังคมมีคนที่มีคุณภาพต่อไปในอนาคต ฉะนั้นจึงควรส่งเสริมจริยธรรมในสถาบันการศึกษา และเป็นการป้องกันมิให้สังคมเสื่อมโทรมในทางศีลธรรมอีกด้วย

3. สังคมหรือสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน เด็กจะเรียนรู้พฤติกรรมที่มีปัญหา หรือพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับจากสภาพสังคมที่เด็กอยู่หรือมีส่วนเกี่ยวข้อง จากการสำรวจสถิติเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในศาลคดีเด็กและเยาวชน ปรากฏว่าแหล่งสลัมหรือเขตที่เป็นที่อยู่อาศัยของพวกนักเลงหัวไม้ หรือพวกอันธพาล แหล่งเสื่อมโทรมต่าง ๆ จะมีเด็กและเยาวชนกระทำความผิดมากกว่าในเขตอื่น ๆ นอกจากมีสิ่งแวดล้อมทางด้านสถานเริงรมย์ยังมีส่วนสำคัญในการยั่วยุให้เด็กและเยาวชนหลงและเสียคนได้ง่าย วิธีแก้ไขทำได้ดังนี้ คือ

3.1 ปรับปรุงที่อยู่อาศัยในแหล่งสลัม พัฒนาแหล่งเสื่อมโทรมทั้งหลายให้ดีขึ้น

3.2 ลดสถานเริงรมย์ที่เป็นอบายมุข และเพิ่มสถานที่เป็นประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชนให้มากขึ้น เป็นต้นว่า สนามเด็กเล่น สนามกีฬา สวนสาธารณะและศูนย์เยาวชน ห้องสมุดสาธารณะ เป็นต้น

3.3 ปลูกฝังวัฒนธรรมแห่งชาติในจิตใจของเด็กและเยาวชนจนเป็นนิสัย จึงควรจะได้มีการกวดขันในการอบรมทางด้านวัฒนธรรมไทยในโรงเรียน และสถาบันการศึกษาทุกแห่ง และให้มีการปรับปรุงดัดแปลงวัฒนธรรมที่ดีงามของต่างชาติที่เหมาะสมให้เข้ากับวัฒนธรรมและอุปนิสัยและขนบธรรมเนียมประเพณีไทยด้วย

จะเห็นได้ว่าการป้องกันปัญหาเด็กและเยาวชนนั้น เป็นหน้าที่รับผิดชอบของหลายฝ่าย มิใช่ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และเพื่อที่จะให้บรรลุเป้าหมายในการช่วยกันพัฒนาเด็กและเยาวชน ควรเริ่มร่วมมือตั้งแต่ครอบครัวอันเป็นสถาบันทางสังคมสถาบันแรก ตลอดจนถึงสถาบันอื่น ๆ รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ทั้งนี้เพราะเยาวชน คืออนาคตของประเทศชาติ

พันโท นายแพทย์อรุณ เชาวนาศัย (อรุณ เชาวนาศัย 2522 : 21-24) ได้กล่าวถึง ปัญหาเกี่ยวกับเด็ก โดยเฉพาะเด็กในวัยเจริญเติบโต ซึ่งกำลังมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจหรือวัยรุ่น ซึ่งองค์ประกอบที่ทำให้เด็กมีปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตประการหนึ่ง คือ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ได้สรุปว่า โดยทั่วไปแล้วพ่อแม่พยายามที่จะเลี้ยงดูบุตรของตนอย่างดีที่สุด แต่เนื่องจากความจำเป็นบางอย่างรวมทั้งความไม่เข้าใจของเด็ก ทำให้เกิดความขาดตกบกพร่องขึ้นได้ และผลที่ได้รับก็คือ เด็กจะมีปฏิกิริยาตอบโต้ด้วยวิธีต่าง ๆ กัน และท้ายสุดจะทำให้เกิดความผิดปกติในจิตใจของเด็ก กลายเป็นโรคประสาทและการแสดงความประพฤติที่ผิดปกติ

พ่อแม่ทุกคนรักและต้องการให้ลูกของตนก้าวหน้ามีความเจริญรุ่งเรืองต่อไปในอนาคต แต่บางทีรั้งก็ปฏิบัติไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การเข้มงวดต่อเด็กจนเกินไป ไม่ให้เด็กมีเวลาว่างเป็นของตนเองบ้าง หรือพ่อแม่ที่ปฏิบัติต่อลูกอย่างรุนแรงโดยไม่เข้าใจถึงสภาพจิตใจของเด็ก ตลอดจนการตามใจบุตรมากเกินไป ล้วนแล้วแต่เป็นสาเหตุที่ทำให้บุคลิกภาพหรือสุขภาพจิตของเด็ก

เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นการเจริญเติบโตของเด็กในวันนี้ควรเป็นไปเองตามธรรมชาติทั้งร่างกายและจิตใจ เด็กต้องการความรัก ความเข้าใจ ความอบอุ่น การควบคุมที่อยู่ในขอบเขตพอดี และเด็กต้องการคำชมเชย การที่ตนเองทำอะไรดีและเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กและบิดามารดาเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเด็กในวันนี้ การที่ตนเป็นที่รักของพ่อแม่ การเป็นตัวของตัวเอง รวมทั้งการยอมรับของพ่อแม่ และการที่เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถแสดงออกได้บ้างเมื่อมีโอกาส นักจิตวิทยาทุกคนยอมรับว่าเด็กจะดีหรือเลวเป็นผลจากการกระทำของพ่อแม่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยทางด้านสุขภาพและการปรับตัวได้มีผู้วิจัยศึกษาไว้มากพอสมควร ซึ่งส่วนมากจะเกี่ยวข้องกับเยาวชนกลุ่มวัยรุ่นอายุ 15-24 ปี หรือวัยเด็กและเยาวชน ได้แบ่งงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ศึกษาออกเป็น

1. งานวิจัยภายในประเทศ
2. งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยภายในประเทศ

ลมศักดิ์ ประจะเนย์ (2506 : 59-62) ได้ทำการสำรวจปัญหาและความต้องการของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยาธนบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบปัญหาและความต้องการของนักศึกษา ซึ่งจะได้ใช้เป็นแนวทางในการที่จะให้ความช่วยเหลือแนะนำในการแก้ปัญหา โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งได้ดัดแปลงมาจากแบบสอบถามเพื่อสำรวจปัญหาของมูนนีย์ (Mooney Problem Check List : College Form, 1950) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับ ป.กศ. ชั้นปีที่สองของวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ปีการศึกษา 2505 เป็นชาย 401 คน และหญิง 330 คน อายุระหว่าง 16-23 ปี การวิจัยได้ผลว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาเกี่ยวกับอนาคตและการเรียน เช่น นักศึกษาส่วนมากมีปัญหาเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอ มีความลำบากในการพูดหน้าชั้น ไม่มีสมาธิในการเรียน ปัญหาอันดับรองลงไป คือ ปัญหาด้านเศรษฐกิจ และภาวะความเป็นอยู่ และปัญหาการปรับตัวในสังคม ปัญหาที่พบน้อยที่สุดคือปัญหาด้านศาสนาและศีลธรรม

มัลลิกา จิตรสุข (2508 : 84-88) สำรวจปัญหาและความต้องการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยครูอุดรธานี จำนวน 262 คน โดยใช้แบบสอบถามซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสำรวจปัญหาของมูนนีย์ (Mooney Problem Check List : College Form, 1950) สำหรับนิสิตนักศึกษา ประกอบด้วยรายการปัญหาทั้ง 11 ด้าน การวิจัยได้ผลว่า นักศึกษาประสบปัญหามากที่สุดในด้านการปรับตัวทางการเรียน ประสบปัญหาน้อยที่สุดในด้านบ้านและครอบครัว ปัญหาที่ประสบมากที่สุดด้านการปรับตัวทางการเรียนนั้น ส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานต่ำในบางวิชา คะแนนต่ำ ความจำไม่ดี นอกจากนั้นพบว่านิสิตชายนิสิตหญิง และนิสิตที่มีภูมิหลังทางครอบครัวแตกต่างกัน มีปัญหาและความต้องการไม่แตกต่างกัน

กวี สุวรรณกิจ และ อัจฉรา จันไกรผล (2520 : 12-23) ได้ทำวิจัยสำรวจภาวะสุขภาพจิตนักศึกษาชายและหญิง ชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งมีอายุระหว่าง 16-22 ปี พบว่า นักศึกษาที่มีความจำเป็นต้องเข้ารับบริการทางจิตเวชตั้งแต่ระดับเด็กน้อยไปจนถึงระดับที่ต้องมีการรักษาอย่างจริงจัง มีถึง ร้อยละ 44.2

สาโรช คำรัตน์ (2522 : 102-103) ศึกษาวิจัยสุขภาพจิตของผู้ที่อยู่ในวัยเรียน พบว่า ผู้ที่อยู่ในวัยเรียนร้อยละ 35 มีแนวโน้มเป็นคนมีอารมณ์อ่อนไหวง่ายคิดมาก มีความวิตกกังวลสูงเมื่อมีปัญหาสะเทือนอารมณ์ มีแนวโน้มเดียวที่จะเป็นโรคประสาทได้ง่าย และปัญหาภายในบ้านที่ไม่สบายใจมากที่สุด คือ ปัญหาการเงิน รองลงมา คือ ปัญหาที่บิดามารดาไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ปัญหาการเรียนที่สำคัญที่สุดได้แก่ การเรียนที่ไม่เข้าใจ เรื่องที่ทำให้มีความวิตกกังวลมากได้แก่ เรื่องการเรียน เรื่องฐานะ เมื่อมีปัญหาทำให้รู้สึกไม่สบายใจ แก้ปัญหาโดยการเก็บความรู้สึกไม่สบายใจแต่เพียงผู้เดียว

สุภาพรรณ โคตรจรัส (2524 : 216-220) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และศึกษาปัญหาการปรับตัวของนิสิตนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2522 จำนวน 2,009 คน เป็นชาย 940 คน และหญิง 1,069 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสำรวจปัญหาของนิสิตนักศึกษาซึ่งได้ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจปัญหามูนนีย์ (Mooney Problem check list : College Form, 1950) จำนวน 220 ข้อ ประกอบด้วยรายการปัญหา 11 ด้าน การวิจัยได้ผลว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบทุกกลุ่มประสบปัญหามากที่สุดในด้านการปรับตัว

012574

ทางการเรียน และประสบปัญหาน้อยที่สุดในด้านการปรับตัวทางเพศ นิสิตประสบปัญหาค่อนข้างมากในด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านหลักสูตรและการสอน ด้านการปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัว ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม นิสิตประสบปัญหาค่อนข้างน้อยในด้านศีลธรรมจรรยาและศาสนา ด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย และด้านบ้านและครอบครัว

อัมพร โอตระกูล และคณะ (2525 : 121-133) ได้วิจัยเรื่องปัญหาสุขภาพจิตในเขตเมือง เมื่อปี พ.ศ. 2521-2522 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสำรวจปัญหาสุขภาพกายและสุขภาพจิต เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาบริการสาธารณสุขเขตเมืองและวางแผนงานให้บริการทางด้านวิชาการและการเสริมบริการพัฒนาอนามัยของประชาชนในเขตเมือง ตำบลสามเสนใน อำเภอพญาไท กรุงเทพมหานคร โดยใช้กลุ่มตัวประชากรแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มประชาชนที่มีครอบครัวประกอบอาชีพและกลุ่มนักศึกษา ในระดับชั้น ม.ศ.3 251 ราย ม.ศ.4 - ม.ศ.5 245 ราย นักศึกษาวิทยาลัยจำนวน 209 ราย โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม จากการสำรวจและศึกษาครั้งนี้ได้ผลว่า ประชาชนเขตเมืองมีสุขภาพจิตปกติประมาณ 70 % มีปัญหาทางจิตใจประมาณ 30 % นักเรียนนักศึกษา ได้คะแนนสุขภาพจิตปกติ 73.7 % และได้คะแนนอารมณ์ปกติ 92.2 % จากจำนวนผู้ถูกสำรวจทั้งหมด 7,900 คน ในกลุ่มนักเรียน นักศึกษามีสุขภาพจิตดีเท่าผู้ใหญ่ซึ่งทำงานและมีครอบครัวแล้ว เป็นการยืนยันให้เห็นถึงภาระหน้าที่ ตลอดจนการงานความรับผิดชอบต่อครอบครัวและสังคม เกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจนั้น พบว่า รายได้สูงขึ้นสุขภาพจิตดีขึ้นด้วย ส่วนเรื่องการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของครอบครัวนั้น จากการศึกษาพบว่าผู้ถูกสำรวจมาจากครอบครัวเดี่ยวมากกว่าครอบครัวขยายถึงสองเท่า แต่สุขภาพจิตของผู้อยู่ครอบครัวขยายดีกว่าของครอบครัวเดี่ยว และทางด้านลักษณะที่อยู่อาศัย ในประเภทแฟลตมีปัญหาสุขภาพจิตมากที่สุด

ชิรวัฒน์ นิจเนตร (2526 : 173-196) ได้วิจัยเรื่อง ลภาพเชิงจิตสังคมในโรงเรียนกับสุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร เมื่อปี พ.ศ. 2526 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่มีสภาพแวดล้อมทางกายภาพต่างกันจะมีลักษณะสุขภาพจิตด้านต่างๆ แตกต่างกันอย่างไรในสภาพปัจจุบันและนักเรียนรับรู้สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ทางจิต และทางสังคม ความรู้สึกอึดอัดและคับแค้นใจ มีสุขภาพจิตความก้าวร้าว และความซึมเศร้าแตกต่างกันอย่างไร อีกทั้งยังศึกษาภูมิหลังของครอบครัว โรงเรียนและลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียนสามารถทำนาย

ลักษณะสุขภาพจิตด้านต่าง ๆ ของนักเรียนมากน้อยต่างกันเพียงใด กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษาและกรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,122 คน เป็นชาย 503 คน หญิง 619 คน แบบสอบถามที่ใช้ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบสุขภาพจิต SCL - 90 ซึ่งมีแนวประเมินความก้าวร้าว ความซึมเศร้า และดัดแปลงมาจากแบบทดสอบของสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ผลการวิจัยแสดงว่าบรรยากาศแบบประชาธิปไตยในชั้นเรียนสามารถทำนายภาวะสุขภาพจิตได้ดีที่สุด วัยรุ่นหญิงมีสุขภาพจิตทุกด้านเลื่อมกว่าวัยรุ่นชาย วัยรุ่นจากครอบครัวแตกแยกและวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีระดับเศรษฐกิจต่ำ มีสุขภาพจิตเลื่อกว่าวัยรุ่นจากครอบครัวปกติ สังกัดของสถานศึกษาและผลการเรียน (คะแนนเฉลี่ยสะสม) เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตเพียงสองด้าน คือความวิตกกังวล และความคับแค้นใจ และอาชีพของผู้ปกครองเกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลเพียงด้านเดียว นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาสูงกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความรู้สึกอึดอัดและคับข้องใจมากกว่าในวิทยาลัยของกรมอาชีวศึกษานักเรียนชายและนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ มีความคับแค้นใจมากกว่า และเห็นว่าบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นประชาธิปไตยน้อยกว่านักเรียนหญิง

สุชาติ พหลภาคย์ และ ผกาพันธ์ วุฒิลักษณ์ (2527 : 163-182) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การฆ่าตัวตายในสังคมไทย ได้เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างปี พ.ศ. 2525-2526 รวมเวลา 2 ปี วัตถุประสงค์คือ เพื่อศึกษาข้อมูลส่วนตัวของผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จในสังคมไทย และเพื่อศึกษาลักษณะต่าง ๆ ทางจิตวิทยาของผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จ เช่น การมีโรคทางจิตเวช การมีโรคทางกายที่รุนแรงหรือเรื้อรังหรือทุพพลภาพ การมีญาติใกล้ชิดฆ่าตัวตาย การมีประวัติกำลังใช้ยาจิตประสาทอยู่ ฯลฯ โดยกลุ่มตัวอย่างได้จากเก็บรายชื่อผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จจากหนังสือพิมพ์รายวันตั้งแต่ 1 มกราคม 2525 ถึง 31 ธันวาคม 2526 เป็นเวลา 2 ปี และกลุ่มควบคุมได้จากการสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนตัว และข้อมูลจิตวิทยาของญาติของผู้ป่วยนอกของโรงพยาบาลศรีนครินทร์ระหว่าง 1 - 31 มีนาคม 2527 ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 434 ราย และเป็นข้อมูลสมบูรณ์ที่นำมาวิเคราะห์ได้ 231 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.2 ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่ฆ่าตัวตายสำเร็จคิดเป็นอัตราส่วน ชาย : หญิง เท่ากับ 1 : 8 : 1 โดยมีอายุอยู่ระหว่าง 15-24 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.4 ผู้ที่ฆ่าตัวตายสำเร็จ ซึ่งจำแนกตามอาชีพและเพศนั้นว่า เป็นนักเรียน-นักศึกษาถึง 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.3 แยกชายและหญิงเท่ากับ .9 และ 17 ราย ตามลำดับ และถ้าจำแนกตามสถานภาพการมีรายได้ เป็นผู้อาศัยการเงินจากผู้อื่น 55 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.9 อัตราการเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย ผู้ที่เป็นโสด หม้าย หย่า แต่งงานแล้วแยกกันอยู่ จะมีอัตราเสี่ยงสูงกว่าผู้ที่แต่งงานแล้วยังอยู่ด้วยกัน ผู้มีอาการจิตประสาท ผู้ที่มีโรคทางกายรุนแรง เรื้อรัง หรือทุพพลภาพ ผู้ที่

กำลังใช้ยารักษาโรคจิต โรคประสาทอยู่ และผู้ที่มีเจ้าคิดนิทม่าตัวตาย จะมีอัตราเสี่ยงสูงเท่าผู้ที่ไม่มีลักษณะดังกล่าว บ้านเป็นสถานที่สำคัญของการฆ่าตัวตาย และผู้ชายเลือกวิธีการฆ่าตัวตายที่รวดเร็วและรุนแรงกว่าผู้หญิง คือ การใช้ปืนยิงตัวเอง ถึงร้อยละ 75.96

พรพิมล วรวุฒิพุทธพงศ์ (2528 : 60-90) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาความโน้มเอียงที่จะร่วมมือ การแข่งขันและลักษณะวิตกกังวลของวัยรุ่นภาคเหนือ เมื่อ พ.ศ. 2528 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความโน้มเอียงที่จะร่วมมือการแข่งขันในวัยรุ่นโดยพิจารณาตามถิ่นที่อยู่ อายุ เพศ ชั้นเรียน และอาชีพของบิดา และเพื่อสร้างแบบทดสอบที่ใช้ติดสินลักษณะความร่วมมือหรือแข่งขันและแบบทดสอบที่ใช้วัดความวิตกกังวลโดยทั่วไปของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย-หญิง อายุ 11-16 ปี ในโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษาของเขตการศึกษา 8 จาก 21 โรงเรียน จำนวน 2,006 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีลักษณะเป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยแสดงว่า วัยรุ่นหญิงมีจำนวนผู้ที่ร่วมมือมากกว่าชาย และวัยรุ่นชายจะมีจำนวนผู้แข่งขันมากกว่าหญิงเมื่อแยกตามระดับอายุ พบว่า วัยรุ่นที่อายุ 11-13 ปี เป็นผู้ที่ร่วมมือมากกว่าแข่งขัน วัยรุ่นที่อายุ 14-16 ปี เป็นผู้ที่แข่งขันมากกว่าร่วมมือ การที่บิดาประกอบอาชีพรับราชการ ค้าขาย เกษตรกรรม รับจ้างอื่น ๆ ปรากฏว่า วัยรุ่นที่บิดามีอาชีพต่างกัน ก็มีจำนวนผู้ที่ร่วมมือและแข่งขันไม่แตกต่างกัน แต่จะมีแนวโน้มว่าทุก ๆ กลุ่มจะมีจำนวนผู้ที่ร่วมมือมากกว่าแข่งขัน

กองสารวัตรรักเรียน กรมพลศึกษา (มปพ. : 35-39) สำรวจเรื่องการศึกษาสาเหตุนักเรียนก่อการทะเลาะวิวาทในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของปัญหาการเกิดเหตุทะเลาะวิวาท และเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุดังกล่าวของบุคคลที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางป้องกันการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนนักศึกษาและครู-อาจารย์ฝ่ายปกครองจากสถานศึกษาที่มีประวัติก่อเหตุทะเลาะวิวาทมาแล้วในอดีต อยู่ในสังคมกรมสามัญศึกษา กรมอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนและสถาบันเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ผลการวิจัยแสดงว่า นักเรียนที่ก่อการทะเลาะวิวาทมาแล้วไม่เกิน 10 ครั้ง ร้อยละ 45.63 และรองลงมาไม่สามารถนับหรือจำ จำนวนครั้งได้ร้อยละ 39.93 ซึ่งในจำนวนนี้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 90 คน พบในกรณีแรกร้อยละ 50.00 และในกรณี

หลังร้อยละ 32.22 ซึ่งนับว่านักศึกษาได้ก่อการทะเลาะวิวาทเป็นจำนวนบ่อยครั้ง และในด้านการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา นักเรียนนักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าบิดามารดาของตนเองชอบดื่มสุรา หรือเล่นการพนันเป็นอันดับหนึ่ง และรองลงมาคือมักทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ

งานวิจัยในต่างประเทศ

แคนท์เวลล์ และเบเคอร์ (Cantwell and Baker 1984 : 503-507) ได้สำรวจบิดา มารดา ที่เจ็บป่วยทางจิตกับความผิดปกติทางจิตของเด็กๆ ที่อยู่ในภาวะเสี่ยงสูงในครอบครัว พบว่า บิดาหรือมารดาในครอบครัวที่มีคนใดคนหนึ่งเป็นโรคจิต ก็จะเป็นต้นเหตุให้บุตรในครอบครัวเป็นโรคจิตด้วย และองค์ประกอบทางด้านจิต สังคม เช่น ความกดดันจากสภาพแวดล้อม จะทำให้เป็นโรคจิตได้ ซึ่งโรคจิตนี้มิใช่เกิดจากพันธุกรรมอย่างเดียว แต่จะเกิดจากสิ่งแวดล้อมและการอบรมเลี้ยงดู การปรับตัวในสังคม เป็นต้น

ดวงใจ กสานติกุล (1984 : 9) ได้ศึกษาและรวบรวมการใช้บริการของศูนย์สุขภาพจิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยแวนเดอร์บิลท์สหรัฐอเมริกา ในขณะที่รายงานผู้วิจัยได้มีโอกาสไปฝึกงานเป็นแพทย์ประจำบ้าน ในภาควิชาจิตเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยแวนเดอร์บิลท์ โดยมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับจิตพยาธิสภาพ (Psychopathology) และการรักษาในประชากรระดับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยโดยได้รวบรวมจำนวนนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแวนเดอร์บิลท์ที่มารับบริการจากศูนย์สุขภาพจิตระหว่างปีการศึกษา พ.ศ. 2519-2521 ทั้งหมด 218 ราย ผลการวิจัยพบว่า เกือบครึ่งหนึ่งของนักศึกษามาด้วยอารมณ์เศร้า (43.1%) อาการอื่นที่พบรองลงมาตามลำดับคือ วิตกกังวล (19.7%) ผิดหวังด้านความรัก (14.7%) และอาการทางกาย (6.4%) การวินิจฉัยโรคส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มความเครียด และปฏิกิริยาที่มีต่อการปรับตัว (Stress and Adjustment Reaction) (43.1%) นักศึกษาจำนวนเกือบครึ่งมารับบริการจากศูนย์ด้วยตนเอง ร้อยละ 18.3 ถูกส่งมาปรึกษาจากอายุรแพทย์ประจำศูนย์สุขภาพ เนื่องจากนำมาด้วยอาการทางกายเป็นจำนวน 79 คน มีประวัติได้รับการรักษาทางจิตเวชมาก่อน อีก 131 คน ไม่เคยมีประวัติการเจ็บป่วยหรือรับการรักษาทางจิตเวช และนักศึกษาส่วนใหญ่มาใช้บริการของศูนย์น้อยกว่า 5 ครั้ง นักศึกษาที่มีปัญหาทางด้านสุขภาพจิตส่วนใหญ่สามารถจบการศึกษาได้ปริญญา โดยที่นักศึกษาบางคนได้รับคำแนะนำว่าควรรับการรักษาทางจิตเวชอย่างต่อเนื่องมีนักศึกษา 7 ราย ที่ต้องหยุดการเรียนด้วยเหตุผลทางจิตเวช ชนิดของการรักษามักเป็นแบบจิตบำบัดร่วมกับยาสงบประสาท

ปอร์เทียส (Porteous 1985 : 465-478) ได้สำรวจปัญหาในวัยรุ่นเปรียบเทียบวัยรุ่นในอังกฤษและวัยรุ่นในไอร์แลนด์ พบว่าเด็กชายมีวุฒิภาวะน้อยกว่าเด็กหญิงในประสบการณ์ที่เป็นปัญหาเดียวกันและมีความกังวลเกี่ยวกับความเป็นตัวของตัวเอง ความคิดของตนเองและมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เด็กหญิงมีความกังวลเกี่ยวกับบุคลิกภาพและอารมณ์ ทั้งสองเพศกังวลเกี่ยวกับความไม่เป็นอิสระ และรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองดีพอเมื่อเทียบกับอายุ วัยรุ่นในอังกฤษมีปัญหาทางด้านวุฒิภาวะน้อยกว่าวัยรุ่นในไอร์แลนด์ แต่มีความวิตกกังวลเหมือนๆ กัน วัฒนธรรมที่แตกต่างกันเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงประสบการณ์ที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นแตกต่างกัน

สรุปวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการปรับตัว และสุขภาพจิตของนักเรียนนักศึกษาทั้งในและต่างประเทศนี้ เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าการปรับปรุงพฤติกรรมหรือการปรับตัวให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อม หรือต่อการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อสุขภาพจิตของมนุษย์ เพราะถ้าหากปรับตัวได้สำเร็จก็จะทำให้ปัญหาทางสุขภาพจิตลดน้อยลงหรือไม่มีเลยก็ได้ นักศึกษาก็สามารถจะดำรงตนอยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือสังคมใหม่ได้ และนอกจากนั้นการที่จะสามารถปรับตัวได้เหมาะสมนั้น ยังต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ มากมาย ได้แก่ สภาวะทางเศรษฐกิจ การอบรมเลี้ยงดู สถานศึกษา ฯลฯ องค์ประกอบเหล่านี้ล้วนแต่มีอิทธิพลอันเกี่ยวเนื่องกันทั้งสิ้น ปัญหาการปรับตัวและปัญหาทางสุขภาพจิตจะพบมากในวัย 15-24 ปี ซึ่งอยู่ในวัยต่อระหว่างวัยรุ่นสู่วัยผู้ใหญ่ ซึ่งงานวิจัยได้ระบุแน่ชัดว่านักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่ประสบกับปัญหาทางสุขภาพจิตและต้องการรับบริการด้านสุขภาพจิตด้วย ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของนักศึกษาและความต้องการการบริการด้านสุขภาพจิต โดยจะนำผลการวิจัยเสนอแนะแก่ผู้บริหารวิทยาลัย ผู้เกี่ยวข้อง อาจารย์ทุกท่าน ผู้ปกครอง เพื่อร่วมมือและหาหนทางแก้ไข และป้องกันปัญหาทางด้านการปรับตัวและสุขภาพจิตของนักศึกษา ได้อย่างทันท่วงทีและเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ